

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 3506/05
26.10.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Невене Милојчић и Мирјане Ивић, чланова већа, са саветником Рајком Милијаш, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Регионални центар Ниш број 431-93/05 од 28. 03. 2005. године, у правној ствари доприноса, у нејавној седници већа одржаној дана 26.10.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је као неоснована жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија и економије Републике Србије - Пореске управе - Филијала Зајечар, број: 431-1д/4572 од 24. 11. 2004. године, којим је тужиоцу утврђено аконтационо задужење доприноса за пензијско и инвалидско осигурање за период од 01. 01. - 31. 12. 2004. године, као власнику СТР "Саша" у Зајечару, на основу ближе наведену у диспозитиву првостепеног решења, а које се плаћа на начин и у роковима из диспозитива решења, под претњом принудне наплате, с тим да жалба не одлаже извршење решења.

У поднетој тужби тужилац оспорава законитост решења туженог органа указујући да се утврђено задужење односи на осигураника запосленог, те да се на њега не може односити обавеза плаћања доприноса за пензијско и инвалидском осигурање. Истиче да је плаћање применом члана 191. Закона је неодрживо за оваква "давања" Фонду ПИО, јер се тиме прелази у некакав порез, а та материја се не регулише овим и оваквим законом. Тужилац је предложио да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган је у одговору на тужбу, остао при разлозима из образложења оспореног решења, предложивши да суд тужбу одбије као неосновану.

Врховни суд Србије је по оцени навода тужбе и разлога оспореног решења, те разматрања одговора на тужбу, као и целокупних списа ове управне ствари, нашао:

Тужба је неоснована.

Из образложења оспореног решења произилази да је по налажењу туженог органа, првостепени орган правилно поступио када је ожалбеним решењем тужиоца, као осигураника који самостално делатност обавља из радног односа, задужио доприносима за пензијско и инвалидско осигурање за период и у износима наведеним у диспозитиву тог решења, применом одредби члана 10. став 1, члана 12. став 1. тачка 1.-3, члана 174. и 191. Закона о пензијском и инвалидском осигурању ("Службени гласник РС" број 34/2003).

Врховни суд Србије налази да је у проведеном поступку чињенично стање правилно и потпуно утврђено, а материјално право садржано у цитираним законским одредбама правилно примењено, па се сви наводи тужиоца којима побија правилност утврђене обавезе плаћања доприноса пензијског и инвалидског осигурања по основу обављања самосталне делатности, оцењују као неосновани и без утицаја на другачије решавање ове управне ствари.

Правилно је поступио тужени орган када је одлучио као у диспозитиву оспореног решења. Ово са разлога што тужилац који је осигуран по основу запослења, остварује и приход, односно добит по основу обављања самосталне делатности сходно одредбама члана 174. Закона о пензијском и инвалидском осигурању ("Службени гласник РС" број 34/03...84/04). Правни основ о обавезивању тужиоца на плаћање предметне обавезе налази се у одредби члана 191. истог Закона, јер је овом одредбом прописано да је осигураник запослени који обавља послове из члана 12. став 1. тачка 1.-3. наведеног Закона (у којој категорији осигураника се и тужилац налази), обвезник уплате доприноса на основице које се тим законом утврђују за осигуранике самосталних делатности из одредбе члана 12. став 1. тачка 1.-3. наведеног Закона. Према томе, чланом 10. и чланом 12. Закона о пензијском и инвалидском осигурању утврђено је својство осигураника, односно категорије обавезно осигураних лица, док је одредбом члана 191. истог Закона прописано плаћање доприноса, на све приходе које осигураник оствари независно од његовог својства осигураника из радног односа. Како је у проведеном поступку на неспоран начин утврђено да је тужилац као осигураник запослени и да је у наведеном периоду обављао и самосталну

привредну делатност, то је у смислу цитираних законских одредби тужилац у обавези да плаћа доприносе за пензијско и инвалидско осигурање по оба основа, дакле и по основу запослености и по основу обављања самосталне делатности.

Како је одредбом члана 14. Закона о пензијском и инвалидском осигурању прописано да се својство осигураника (обавезно осигураног лица) по основу обављања самосталне делатности стиче даном почетка, а престаје даном престанка обављања самосталне делатности, док је одредбом члана 132. истог Закона прописано да надлежни орган (општинска управа) подноси фонду пријаву и одјаву осигурања за осигуранике који у складу са законом самостално обављао привредну делатност, а чланом 191. став 2. истог Закона утврђивање и наплату доприноса за осигуранике запослене који обављају и послове из члана 12. став 1. тачка 1. и 2. овог Закона врши орган надлежан за послове вођења пореског поступка у складу са законом којим се уређује порески поступак, то су се по налажењу Врховног суда показали неоснованим наводи тужбе да је у конкретној ситуацији неодржива примена члана 191. Закона о пензијском и инвалидском осигурању.

Налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је на основу члана 41. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" бр. 46/96) одлучио као у диспозитиву.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 26. 10. 2005. године У. 3506/05

Записничар Председник већа-судија

Рајка Милијаш, с.р. Снежана Живковић, с.р.

За тачност отправка

МЂ